

ИВАН СЪБЧЕВ

РЪЖАНА

chitanka.info

Казанльк, между другите забележителности, се славеше и с многото си махленски фурни, някои от които бяха и „профилирани“ — за печене на ишлеме: домашен хляб, гювечи и други; за собствено производство — на хляб, банички, милинки, сладки и, разбира се, специалитети на фурната.

С особена популярност се ползваха фурнаджиите: Христо Главанака, който печеше най-вкусни гюечи; Руси Ройдев — за бюреците, които се топяха в устата; Тачо Фурнаджията — със специалитетите си — тула симид и аль чурек. Ненадминат обаче в сусамените гевреци и милинки си остана фурнаджията Васил Ръжанов, който между другото беше и човек с широка душа и ларж.

Като се напиеше, хващаше два файтона — в първия тръшваше собствените си телеса, а във втория се возеше шапката му.

Гевреците продаваше пътъм от фурната до гарата. Оттам обаче, докато се върне с празната табла обратно по маршрута си, пропиваше по кръчмите всичко, каквото е припечелил.

Как е станало, къде и как са го увещавали приятелите му, но един ден Ръжана се заклел пред тях, че няма вече да пие.

И тръгнал по обратния път на маршрута си. Стигнал до кръчмата на Тодор Мицов. Спрял се и аха да хълтне в нея, когато съзрял приятелите си и завъртял глава:

— Не!... Клетва съм дал! — и запрашил нагоре по главната улица.

И дали по навик, или що, но ударил спирачките пред кръчмата на Бончо Калчоолу, но... не влязъл, защото зърнал преследвачите си, а само отсякъл:

— Не може!... Клетва съм дал!

А бе, то него ден спирките му по кръчмите се увеличили двойно и то с доста заобикалки: от „Червен рак“, през „Бяло агне“, „Рибарска среща“, кака Деша...

Чак когато преминал Старата река и поел към фурната, преследвачите му го изоставили.

Камък паднал от сърцето му, ухилил се до уши, ударил шапката си в земята и викнал:

— Браво бе, душо!... Удържа на клетвата си!... За това ти геройство, хайде сега да те почерпя!

И хълтнал в кръчмата на Иван Чорито, последната по маршрута му, за която приятелите му забравили.

Не минало и час и Ръжана се заклатушкал нагоре по улицата за Тюлбето, като ревял с цяло гърло:

— Носят ма, мамо, влачат ма! Пак пиян, мамо, пак залян!...

А бе, то неговите са много... Но даже и това, че една сутрин го намерили накиснат в коритото на външната манастирска чешма полуизтрезнял, не можа да засенчи славата му на най-добър майстор-фурнаджия на гевреци и милинки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.